

Thema: 'Ik heb het gezien, liefde die zichzelf niet zoekt.'

Hallo Piet,

Voor mijn lessen over de liefde in de tweede klassen van het MBO in Winschoten zet ik al snel een film op. Geen romantische comedy, maar vaak een waar gebeurd verhaal waarin de boodschap: '**een liefde die zichzelf niet zoekt is de liefde zoals de Bijbel die bedoelt**' wordt verbeeld.

Zo is de short story onder de titel '**Butterfly Circus**' een goede om 'kijken' en 'zien' en 'liefhebben' in beeld te brengen en de film '**Pay it Forward**' een regelrechte klassieker.

Kinderen kunnen er met hun eigen verhalen goed bij aanhaken.

Vaak zijn het opa's en oma's waar met liefde over wordt gesproken als mensen die je welkom heten in hun huis en leven en je laten weten dat het fijn is dat jij bestaat. Soms zijn de verhalen ook schrijnend, simpel omdat in de bloedverwantschap er alleen sprake is van breuk en de loyaliteit aan papa en mama je verplicht om afstand te houden van familieleden naar wie je toch nieuwsgierig bent.

Zo'n familielid waar je niet nieuwsgierig naar zou hoeven zijn is mevr. M.

Ze is de moeder van iemand die ons na staat sinds een aantal jaar, maar ze is ook overleden. Maanden geleden zou dat al het geval zijn geweest, ware het niet dat mevr. M. weer opkrabbelde en besloot er nog een poosje te zijn. Ik had toen al aangegeven bereid te zijn om de uitvaartdienst te leiden en in de App op de mobiel hielden we contact. Toen was daar dat bericht: '*Moeder is overleden. Kun je a.s. donderdagmiddag de uitvaartdienst doen?*' De woorden voor die dienst waren al een poosje geleden aan het papier toevertrouwd. Uit de verhalen was ze op mij toegekomen als **een vrouw die in geen manier in staat gebleken was om lief te hebben**. Ze leefde van de boosheid en de angst en de vanzelfsprekendheid dat wie bij haar hoorde als kind of kleinkind simpelweg van alles bereid zou zijn om voor haar te doen.

De jaren in de wereld van de psychiatrie hebben me geleerd om in het verhaal over deze vrouw te horen dat ze ernstig ziek moet zijn geweest, een leven lang.

Er was wel hulp aangeboden, maar de schaamte had het voorkomen.

Ze hoorde immers bij de kerk van de grote afhankelijkheid van de almachtige God en Vader en de drie formulieren van enigheid.

Beter in het hier en nu een poosje te lijden, dan een eeuwigheid in de verdoemenis te moeten verkeren. Ze voelde zich gekastijd, maar Hij kastijdt wie Hij liefheeft en dus wat zul je dan in verzet komen en van je ongrijpbare en ontembare emoties, werkvragen maken?

Veel van haar lotgenoten raakten in het isolement, zo is mijn ervaring.

Het is ook nauwelijks te doen om te blijven geven, in de wetenschap dat ontvangen er eenvoudigweg niet inzit, sterker nog op de dienst volgt kritiek over tekort en onvoldoende.

Niet bij mevr. M. Zo hard en onbereikbaar kon ze niet zijn of **haar kinderen en kleinkinderen bleven gewoon komen**.

Bij Oma aan het bed zitten en uit de Bijbel lezen. Alle 150 psalmen zijn zo gelezen en menig onberijmd lied gezongen. De kleinkinderen deden nota bene hun best om de hele noten aan te houden. **Geen woord van dank en toch gewoon volhouden.**

"Waarom deden jullie dat?", vroeg ik. "er was zoveel aanleiding om af te haken en de thuiszorg het te laten opknappen!"

"Gewoon, omdat je dat wilt. De onmenselijkheid mag het niet winnen.

Je wilt ook voor jezelf weten dat je er eentje van Christus bent. Voor ons voelt het goed zo."

En zo maakten we een dienstje met een oud lied van moeder, een lied van de zoon en dochter en een lied van de kleinkinderen. Voor mij niet lastig om in de bijbel te haken bij het goede woord.

Normaal gesproken richt ik de viering in rond het leven van de overledene en spiegel diens biografie aan een bijbelwoord. Mooie bijbeluitleg aan de hand van een levensverhaal. De familie weet dat het leven waarvan je afscheid neemt andere levens heeft geraakt en van betekenis was en nu overgegeven mag worden in de goede handen van de Eeuwige.

Nu ging het anders. Het werd een tweeluik.

Ik heb moeder overgeven in de handen van Hem die getrouw is en niet loslaat wat Zijn hand begon. Ook haar leven is omgeven van de aanwezigheid van Hem die haar heeft gekend zoals niemand kon en Hij heeft haar omgeven. We hoeven het niet te snappen. Psalm 139 was en is de zalf op de ziel van allen die present waren in dat jaren vijftig kerkzaaltje op het Groninger Hogeland die middag.

Aan het graf lazen we de woorden over die bijzondere droom en dat troostrijke vooruitzicht uit het boek Openbaring. Haar en ons worden de tranen van ogen gewist en wat we nu niet zien wordt begrepen en krijgt een plek.

Maar de dienst was vooral voor de kinderen.

Ik was geraakt door hun oprechte verhaal waarin de woorden van 1 Corinthe 13 zo vlees en bloed waren geworden. Daarom las ik ook die woorden en heb hen van harte en met overtuiging gecompimenteerd met hun handwijze die een direct gehoor geven aan de oproep van Paulus aan de Filippenzen (Phil 2: 5 – 11) had ingehouden.

En ik heb ze bedankt voor het feit dat ik deelgenoot geweest ben van het bewijs dat 'liefde die zichzelf niet zoekt' anno 2016 nog wordt gevonden.

Een ervaring in een spagaat die uiteindelijk een ontmoeting werd met de hemel, onvoorzien dichtbij.

Met een hartelijke groet,

Bert